

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **M. G.**, nar. „X“, bytem Na S. 6, U. H., zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem advokátní kanceláře Otmíče 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem tř. T. Bati 21, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.2.2017, č. j. KUZL-28113/2016, sp. zn. KUSP-28113/2016/DOP/Mu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 14.2.2017, č.j. KUZL-28113/2016, sp. zn. KUSP 28113/2016/DOP/Mu **se z r u š u j e** a věc se vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **m á p o v i n n o s t** zaplatit žalobci na nákladech řízení 15 557,- Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška, advokátka, se sídlem advokátní kanceláře Otmíče 4..

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce napadal rozhodnutí označené v záhlaví tohoto rozsudku, kdy žalovaný svým rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí I. stupně, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f/ bod 3 silničního zákona.

Žalobou napadá rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu.

Pod bodem 1. **Prekluze** žalobce uvedl, že nejprve namítá, že odpovědnost za údajný přestupek ze dne 28.11.2015 zanikla dne 29.11.2016. Napadená rozhodnutí přitom nabyla právní moci až dne 16.2.2017, tedy v okamžiku, kdy již došlo k prekluzi v odpovědnosti za údajný přestupek, a je proto nezbytné toto rozhodnutí zrušit.

Důvodem argumentace je ustanovení o nabytí účinnosti novely zákona o přestupcích. Byť novela provedená zákonem č. 204/2015 Sb. měla dělenou účinnost, tj. různá její ustanovení nabývaly účinnosti k jiným dnům, celkově nabyla účinnosti (jako celek) teprve momentem, kdy nabyl účinnosti celý právní předpis. Dělenou účinnost lze vázat pouze na konkrétně vymezené části návrhu právního předpis (paragrafy, odstavce, pododstavce, body), resp. na jednotlivé články nebo body novely; nabytí účinnosti nelze vázat pouze na některá slova, části vět nebo věty v konkrétním ustanovení návrhu (čl. 53 odst. 1 Legislativních pravidel vlády).

Výchozím bodem je článek XXVI. novely, v němž se uvádí: „*Tento zákon nabývá účinnosti prvním dnem čtrnáctého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení, s výjimkou ustanovení čl. I bodů 3 až 8, 11 až 16, 17, 18, 23 až 25 a 29, čl. III bodů 1, 4 až 32. 34 až 40, čl. IV a čl. XII bodu 3, které nabývají účinnosti již prvním dnem kalendářního měsíce následujícího po vyhlášení zákona.*“

Prvním dnem čtrnáctého kalendářního měsíce následujícího od chvíle, kdy byl zákon publikován ve Sbírce zákonů, je den 1.10.2016, zatímco první den druhého kalendářního měsíce následujícího po vyhlášení zákona připadá na 1.10.2015.

Dle článku II. odst. 3 novely zák. č. 204/2015 Sb.: „*Ustanovení § 20 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, o přerušení běhu prekluzivní lhůty zahájeném řízení se použije pouze u přestupků spáchaných ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona*“.

Článek II. odst. 3 novely není uveden mezi výjimkami, které nabývají účinnosti již prvním dnem druhého kalendářního měsíce následujícího po vyhlášení zákona, tedy 1.10.2015. Toto ustanovení nabývá podle článku XXVI. novely zák. č. 204/2015 Sb. účinnosti prvním dnem čtrnáctého kalendářního měsíce následujícího od chvíle, kdy byl zákon publikován ve Sbírce zákonů, tedy dnem 1.10.2016. Toto potvrzuje i právní informační systém Codexis Academia od softwarové společnosti Atlas consulting s.r.o., který uvádí, že čl. I bod 6. je účinný od 1.10.2015., ale čl. II nabývá účinnosti až dne 1.10.2016.

Z uvedeného je tedy zřejmé, že aplikace ust. § 20 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti zákona č. 204/2015 Sb. (s přerušením běhu prekluzivní lhůty dle odst. 2, 3) je vázána k účinnosti přechodného ustanovení uvedeného ve čl. II novely, přičemž rozhodným okamžikem je tedy den 1.10.2016.

Hmotněprávní úprava odpovědnosti za přestupek ve znění novely vydané ve Sbírce zákonů pod. č. 204/2015 proto může být aplikována teprve na přestupky spáchané ode dne 1.10.2016. Na přestupky spáchané do 30.9.2016 bude aplikována původní úprava odpovědnosti za přestupek před účinností novely z. č. 204/2015 Sb.

K této věci se žalobce odkazuje na srovnatelně stejný názor, ke kterému dospěl např. Krajský úřad Jihomoravského kraje ve svém metodickém pokynu ze dne 21.9.2016, č.j. JMK 142349/2016, který rozeslal všem správním orgánům s působností pro tento kraj.

II. Měření rychlosti

Ve své žalobě pak žalobce také namítá to, že nebyla správně změřena rychlost ze strany policistů, neboť měření rychlosti bylo zjevně provedeno v rozporu s Návodem k obsluze měřicího zařízení, neboť tomu nasvědčuje nesprávná pozice změřeného vozidla na snímku z měření. Žalobce rovněž namítal, že měřící vozidlo nemohlo být na daném místě s ohledem na jeho charakter ustaveno v souladu s Návodem k obsluze. Z toho důvodu žalobce navrhoval vyslechnout zasahující policisty tak, aby jim mohl klást otázky, čímž by se prokázalo, zda policisté provedli měření v souladu s návodem k obsluze. Ani jeden ze správních orgánů se však s těmito námitkami žalobce neztotožnil a ani jeden z nich nevyslechl policisty, což shodně odůvodnili tím, že takové dokazování by bylo nadbytečné. S takovým hodnocením se žalobce nemůže ztotožnit, neboť v řízení nebylo prokázáno, že by měřící vozidlo bylo ustaveno v souladu s Návodem k obsluze, neboť z žádného provedeného důkazu nevyplývá, jakým způsobem bylo měřící vozidlo ustaveno. Tím, že nebyl proveden výslech policistů, nebyl zjištěn stav věci v nezbytném rozsahu, neboť zůstala pochybnost o souladnosti provedeného měření s Návodem k obsluze stran ustavení měřicího vozidla a tedy i o procesní použitelnosti výstupu z měření ve smyslu ust. § 51 odst. 1 správního řádu pro porušení § 11 odst. 1 zákona o metrologii. Správní orgán na námitky žalobce reagoval tak, že vyhodnotil snímek z měření přiložením šablony, která má být příslušenstvím Návodu k obsluze a Metodiky vyhodnocování pořízených snímků radarových zařízení, a to s výsledkem, že měření rychlosti bylo provedeno v souladu s Návodem. K tomu žalobce však v odvolacím řízení namítal, že mu „není známo, jakým způsobem toto vyhodnocení proběhlo. Pokud správní orgán pro toto vyhodnocení použil nějakou šablonu, měla by být tato obsahem spisu, stejně jako vyhodnocovací metodika“. Žalobce konstatoval, že bylo zkráceno jeho právo se s těmito podklady rozhodnutí seznámit a vyjádřit se k nim, jakož bylo zkráceno i jeho právo účastnit se dokazování.

S touto námitkou se žalovaný ztotožnil, když uvedl, že „zjistil, že se právní názor správního orgánu neopírá o žádná fakta ani skutečnosti založených ve spise (...) Správní orgán vyvrací námitky obviněného důkazem šablony v měření, aniž dal obviněnému možnost a právo se k provedení tohoto stěžejního důkazu v řízení vyjádřit. Správní orgán jednal v rozporu s právem obviněného na spravedlivý proces“. Žalobce nepopírá, že řízení o přestupku je ovládáno zásadou jednoty řízení, nelze však přehlédnout to, že účelem odvolacího řízení je přezkum rozhodnutí prvního stupně, nikoliv provádění rozsáhlého dokazování, a tedy nahrazování činnosti správního orgánu prvního stupně. Postup žalovaného žalobce zkrátil na možnosti se odvolat, neboť těžiště dokazování se přesunulo až do odvolacího řízení. Rovněž tak lze namítnout, že žalovaný postupoval i v rozporu se zákonem, neboť prováděl dokazování, aniž o tom žalobce alespoň vyrozuměl dle ú 51 odst. 2 správního řádu. Žalobce pak namítal také nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pramenící z toho, že z jeho výroku vyplývá, že rozhodnutí prvního stupně je potvrzeno, z jeho odůvodnění však lze dovodit, že žalovaný přikročil ke změně rozhodnutí prvního stupně v části odůvodnění. Výrok je tak v rozporu s odůvodněním. Namítá také, že

správní orgány rozhodovaly na základě Návodu k obsluze, aniž by tento podklad rozhodnutí byl obsahem spisu a aniž byl proveden jako důkaz.

III. Totožnost změřeného vozidla

Dále pak namítal, že nebylo prokázáno, že by bylo změřeno jeho vozidlo, jelikož na hlavním snímku není zachyceno vozidlo s čitelnou registrační značkou a proto muselo dojít k manipulaci se snímky, neboť z nečitelného snímku nelze přiblížením „vykouzlit“ snímek s čitelnou registrační značkou. Tuto námitku žalovaný vypořádal na základě Návodu k obsluze a doplnění spisu o upravenou fotografii z měření, ze které se podává registrační značka vozidla. K tomu však žalobce namítá, že jej žalovaný zkrátil na možnosti se odvolat, neboť prováděl dokazování, které měl provést již správní orgán prvního stupně. Stejně tak lze namítnout, že žalovaný prováděl dokazování, aniž by o tom žalobce vyrozuměl, čímž porušil § 51 odst. 2 správního řádu.

IV. Pokuta

Žalobce také namítal, že vyměřená pokuta je nezákonná a nepřezkoumatelná a vyjádřil také nesouhlas s tím, aby rozhodnutí v jeho věci bylo publikováno na internetových stránkách NSS způsobem, ze kterého by se z textu zveřejněného rozhodnutí podávalo jméno i příjmení žalobce, případně iniciály žalobce.

Navrhoval proto, aby soud rozhodnutí žalovaného, včetně souvisejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a dále se domáhal toho, aby soud zavázal žalovaného zaplatit vzniklé mu náklady řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl. Rekapituloval, že žalobce byl dne 16.2.2017 pravomocně uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f/ bod 3 zákona o silničním provozu. Přestupku se dopustil tím, že dne 28.11.2015 v 03:48 hodin na silnici 1/55 mezi obcemi Huštěnovice a Staré Město u Jalubského potoka V místě dle souřadnic GPS 017°27'18.582''E a 49°06'00.102''N řídil ve směru na obec Huštěnovice osobní motorové vozidlo Volkswagen Sharan RZ „X“ nedovolenou rychlostí, přičemž mu byla orgány Policie ČR Uherské Hradiště naměřena rychlost jízdy 140 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši $\pm 3\%$ mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 135 km/h. Nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou obecnou úpravou pro jízdu mimo obec na 90 km/h tak překročil nejméně o 45 km/h. Tím porušil ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, a tak se z nedbalosti dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f/ bod 3 zákona o silničním provozu, kterého se dopustí fyzická osoba tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více. Za spáchání přestupku uložil správní orgán obviněnému dle § 125c odst. 4 písm. e/ zákona o silničním provozu a § 11 odst. 1 písm. b/ zákona č. 200/1 990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen přestupkový zákon) sankci pokuty ve výši 3 500 Kč. Dále správní orgán zavázal obviněného k náhradě nákladů řízení dle § 79 odst. 1 přestupkového zákona ve výši 1 000 Kč.

K otázce namítané prekluze uvedl.

Žalobce se domáhá zániku odpovědnosti za přestupek po uplynutí jednorocní prekluzivní lhůty. Právní názor žalobce opírá o úvahu předestřenou v bodech [4-10] žaloby, aby v bodu [11] žaloby konstatoval, že ke stejnému právnímu názoru dospěl i Krajský úřad Jihomoravského kraje ve svém pokynu ze dne 21.9.2016, č.j. JMK/142349/2016, který tento krajský úřad rozeslal správním orgánům ve své působnosti.

Žalovaný upozorňuje na to, že tyto body žaloby rozhodně nejsou z hlavy zástupce žalobce, ale jsou doslovným vykradením textu metodického stanoviska Krajského úřadu Jihomoravského kraje „Metodického pokynu k aplikaci přechodných ustanovení zákona č. 204/2015 Sb., novelizujícího zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Tento žalovaný založil jako přílohu svého vyjádření k žalobě.

Není tedy pravdou, že k obdobnému názoru jako Mgr. Voříšek dospěl i Krajský úřad Jihomoravského kraje. Zástupce žalobce v tomto směru k žádnému vlastnímu právnímu názoru nedospěl, ale pouze mechanicky převzal metodiku Krajského úřadu Jihomoravského kraje, jejíž závěry označuje jako vlastní. Navíc se žalobce odkazuje na metodiku, která nebyla napříč republikou žádným krajským úřadem akceptována nebo dokonce aplikována do vlastní rozhodovací praxe a to jednoduše proto, že je z hlediska právního výkladu nepřijatelná. V příložené metodice dospěl Krajský úřad Jihomoravského kraje k závěru, že i po novele přestupkového zákona účinného v případě § 20 od 1.10.2015 k názoru, že odpovědnost za přestupky spáchané od 1.10.2015 (do tohoto období spadá i případ žalobce) do 30.9.2016 zaniká po jednom roce. Krajský úřad Jihomoravského kraje nikdy nevysvětlil důvody exhumace tohoto výkladového problému po roce účinnosti právní úpravy (metodika vydána dne 21.9.2016 po nabytí účinnosti novely § 20 přestupkového zákona).

Na vysvětlenou žalovaný zaslal jako součást přílohy (stanoviska Krajského úřadu Jihomoravského kraje), stanovisko Ministerstva nitra ČR, které tuto legislativně technickou „komplikaci“ uvádí takto:

- realizaci čl. II bodu 3 je nezbytné aplikovat obdobně jako čl. II bod 1.; protože bod 6 novely zákona o přestupcích (změna § 20 odst. 2 a 3) nabývá účinnosti dne 1.10.2015, bude se podle něj postupovat již od 1.10.2015, ale pouze u přestupků spáchaných po 1.10.2015;
- realizace čl. II bodu 2 připadá do úvahy ke dni 1.10.2016, protože bod 34 novely zákona o přestupcích (§ 91) nabývá účinnosti k 1.10.2016; obdobně musí nabýt účinnosti i ostatní ustanovení zákona o přestupcích, vztahujících se k recidivě a evidenci a přestupků;

Závěr: čl. II jsou přechodná ustanovení k zákonu o přestupcích, a proto se musí realizovat dle nabytí účinnosti jednotlivých bodů novely zákona o přestupcích. Proto není nezbytně nutné, aby ustanovení čl. XXVI explicitně stanovilo nabytí účinnosti čl. II.

Podle právního názoru žalovaného jednoznačně platí, že § 20 byl novelizován s účinností od 1.10.2015, čímž vešla v platnost prekluzivní doba nejdéle dvou let od spáchání přestupku a spor ohledně účinnosti přechodných ustanovení se zde může dotýkat tak maximálně otázky, jak v období od 1.10.2015 do 1.10.2016 naložit s přestupky spáchanými

před 1.10.2015. Absurdnost takové otázky však jednoznačně svědčí pro výklad, že účinnost přechodných ustanovení se váže na účinnost novelizovaných ustanovení. Navíc pokud by žalovaný přistoupil na tezi, že přechodná ustanovení začnou účinkovat až od 1.10.2016 a že svým obsahem nějak modifikují § 20, pak by došel k úplně paradoxnímu závěru, že v období od 1.10.2015 do 1.10.2016 je § 20 účinný v novém znění se vším všudy, ale po tomto datu se přerušení běhu prekluzivní lhůty zahájením řízení aplikuje jen na přestupky spáchané po 1.10.2016. Žalovaný řešení této absurdity, že novelizace § 20 je ve skutečnosti účinná až od 1.10.2016, považuje za nesprávné a v rozporu se zjevnou vůlí zákonodárce i s dikcí zákona. Výkladu § 20 přestupkového zákona po 1.10.2015 zastávaného žalovaným nasvědčuje též nálezný Ústavního soudu ze dne 21.12.1993, sp. z n. Pl. ÚS 19/93 „toto pravidlo není porušením zákazu retroaktivity, neboť podle Ústavního soudu se Listina základních práv a svobod v čl. 40 odst. 6 zabývá tím, které trestné činy lze stíhat (totiž ty, jež byly vymezeny zákonem v době, kdy byl čin spáchán), a neupravuje otázku, jak dlouho tyto činy stíhat“.

Ke skutkovému stavu pak žalovaný uvedl, že tento byl náležitě a správně zjištěn a také správně právně posouzen, když mimo jiné uvedl, že se neztotožnil se stanoviskem žalobce, že by měl být proveden důkaz policisty, kteří měření rychlosti prováděli, když před správním orgánem I. stupně byly provedeny listinné důkazy, a to oznámení přestupku č. j. KRPZ-123910-6/PŘ-2015-151106, záznamem o přestupku vytištěný dne 16.12.2015 a ověřovacím listem č. 29/15 ze dne 25.2.2015. Žalovaný pak v odvolacím řízení doplnil důkazní stav ve vztahu ke shora označeným námitkám o „Vyhodnocení měření rychlosti policisty ze dne 28.11.2015 - obviněný M. G.“ a „Vyhodnocení záznamů o přestupku ze zařízení Ramer7CCD, Ramer7M, Ramer 10, AD9“ (dále jen manuál). Důkazy provedené odvolacím orgánem v odvolacím řízení doplnily řetěz důkazů správního orgánu I. stupně a vyvrátily zcela všechny námitky, které žalobce proti skutkovému stavu namítal. Důkazy žalovaný posoudil ve vztahu k uplatněným námitkám. Žalovaný shledal, že policisté při měření rychlosti postupovali v souladu s Návodem k obsluze a nedopustili se žádného a pochybení namítaného tehdejším zástupcem žalobce. Žalobce celou svoji procesní obhajobu založil výhradně na vyjmutém kontextu jedné pasáže z Návodu k obsluze. Uplatněné námitky v žádném případě důkazy správních orgánů neprolomily a nic se nezměnilo ani po podání žaloby. Pokud argumentoval žalobce skutečností, že Návod k obsluze nebyl v řízení před orgánem I. stupně součástí správního spisu, žalovaný argumentoval tím, že žalobci byl zcela evidentně Návod k obsluze znám, neboť z něho cituje v podaném odvolání a pokud jde o žalovaného, Návod k obsluze pro rozhodnutí v odvolacím řízení nepotřeboval. Vystačil si s šablonou měření aplikovanou na snímek a manuálem k vyhodnocení měření. Žalovaný z Návodu k obsluze nedovozoval žádné zásadní skutkové okolnosti, kterou by přebíjel argumentaci žalobce. Na straně 9 v odstavci druhém rozhodnutí žalovaný pouze odkázal na pasáž, kterou zástupce žalobce z Návodu k obsluze přepsal do odvolání. Dále žalovaný odkázal na pasáž v Návodu k obsluze, která v kapitole 3 Výběr stanoviště pro měření rychlosti definuje podmínky pro správné ustanovení měřicího vozidla. Veškerá další pro věc podstatné skutkové závěry však žalovaný dovozoval výhradně ze snímku se šablonou měření a manuálu k měření. Odvolací orgán ze správního spisu dále zjistil, že pokud správní orgán I. stupně uvádí, že šablona pro vyhodnocení měření je součástí Návodu k obsluze tak je třeba uvést, že na záznamu o přestupku žádná šablona vidět není. Ověřovací list založený ve spise prokazuje, že metrologicky ověřen byl radarový rychloměr s rokem výroby 2012. Žádný z

radarových rychloměrů vyrobený před rokem 2013 nezobrazoval tzv. svazky neboli kontrolní šablonu měření na snímku. Svazky měření se na snímku začaly objevovat až u radarového rychloměru s rokem výroby 2013 a později. Proto je třeba vždy, když obviněný zpochybňuje měření na snímku bez kontrolní šablony měření, tuto šablonu měření přiložit na snímek v průběhu správního řízení a ověřit si, zda měření odpovídá návodu k obsluze či nikoli. Správní orgán vyvrací námitky obviněného důkazem šablony měření, aniž dal obviněnému možnost a právo se k provedení tohoto stěžejního důkazu v řízení vyjádřit. Správní orgán jednal v tomto rozporu s právem obviněného na spravedlivý proces.

Tento deficit v dokazování správního orgánu zhojil odvolací orgán tím, že do spisu založil manuál k vyhodnocení měření a šablonu měření aplikoval na záznam o přestupku. Obviněnému zaslal v příloze nové podklady pro vydání rozhodnutí a dal mu možnost seznámit a vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve lhůtě 5 dnů. Na výzvu odvolacího orgánu obviněný nereagoval a doplněné dokazování přešel mlčením. Toto napadal žalobce, kdy dle něho bylo stěžování dokazování přesunuto až před odvolací správní orgán a žalovaný měl rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit a věc vrátit k novému projednání, neboť s nepřezkoumatelností se nelze přít. Tuto žalobní námitku žalovaný považuje za lichou už jen proto, že sám žalobce podotýká, že řízení před správním orgánem I. stupně a orgánem odvolacím představuje i z hlediska soudního přezkumu v zásadě jeden celek.

Řízení o odvolání je založeno na principu apelačním, který umožňuje, na rozdíl od principu kasačního, odvolacímu správnímu orgánu rozhodnout o věci samé v případě, že shledal buď pochybení správního orgánu I. stupně nebo naznal, že je třeba dokazování správního orgánu doplnit. Ust. § 90 odst. 1 správního řádu upravuje tři možnosti, jak se může odvolací orgán vypořádat s nezákonným či nesprávným rozhodnutím správního orgánu I. stupně. Podle odvolacího orgánu by změna nebo doplnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně měla být preferována odvolacím orgánem před zrušením rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání, mimo jiné z hlediska hospodárnosti řízení. V zásadě tedy není vyloučeno, aby odvolací správní orgán doplnil dokazování správního orgánu a zároveň tím zhojil procesní pochybení v dokazování správního orgánu I. stupně. Doplněné dokazování v žádném případě nepřekračuje rámec zásady dvojinstančnosti řízení mj. i proto, že se tak stalo za právního a skutkového stavu, který byl žalobci znám a vydaným odvolacím rozhodnutím byly závěry správního orgánu I. stupně potvrzeny jako správné. Nepřípadná je rovněž žalobní námitka, že žalovaný dalším dokazováním upřel žalobci právo se odvolat, jakož i žalobní námitka o tom, že žalovaný postupoval v rozporu s ust. § 51 odst. 2 správního řádu, neboť žalobce nebyl žalovaným vyrozuměn o provádění dokazování mimo ústní jednání.

Žalovaný uvedl, že dokazování v odvolacím řízení není založeno na zásadě dokazování na ústním jednání. Ust. § 74 odst. 1 přestupkového zákona zavazuje k ústnímu jednání s dokazováním pouze správní orgán I. stupně, nikoli orgán odvolací. Bylo tedy zcela v souladu se správním řádem, když žalovaný do spisu založil nové důkazy které zaslal žalobci k seznámení a dal mu přiměřenou lhůtu, aby se buď písemně nebo osobně k podkladům u odvolacího orgánu vyjádřil. Žalobce byl ovšem zcela pasivní, ničeho v tomto směru nenamítal, nedostavil se seznámit s novými důkazy a nevzněl ani žádné připomínky. Za takovéto situace jsou výtky žalobce směrem k porušení procesních

pravidel dokazování namítané poprvé až před soudem poněkud nesrozumitelné. Je zjevné, že žádnou přidanou hodnotu do procesování důkazů by nepřineslo ani to, kdyby žalovaný žalobce vyrozuměl o provádění důkazů dle § 51 odst. 2 správního řádu, neboť výsledek by byl i nadále stejný. Tedy laxnost a nulová komunikace ze strany žalobce směrem k novým důkazům.

Trval na tom, že rozhodně výrok jeho rozhodnutí není v rozporu s odůvodněním. K námitce ohledně uložené pokuty pak žalovaný má za to, že ani tato námitka důvodná není, tato žalobní námitka se překrývá s odvolací námitkou, kterou žalovaný vypořádal již v rozhodnutí o odvolání.

Pokud jde o nesouhlas s publikací na internetových stránkách NSS, v tomto směru žalovaný uvedl, že tato žalobní námitka byla již vypořádána v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.3.2017, č.j. Nao 118/2017.

Žalovaný měl tedy za to, že žaloba žalobce v žádném z bodů důvodná není a navrhoval proto její zamítnutí.

Žalovaný současně s vyjádřením zaslal soudu *Metodický pokyn k aplikaci přechodných ustanovení zákona č. 204/2015 Sb. novelizující zákon č. 200/1990 Sb. o přestupcích* vydaný Krajským úřadem Jihomoravského kraje, odbor dopravní správy dne 21.9.2016.

V tomto metodickém pokynu uvedeno následující:

Jednou z posledních, avšak zcela zásadních změn v oblasti přestupkového práva přinesla novela přestupkového zákona, která s konečnou platností byla schválena a dne 17.8.2015 publikována v Sbírce zákonů jako zákon č. 204/2015 Sb. Novela efektivně reaguje na nejčastější problémy s právní praxí v oblasti správního trestání, reflektuje některé zažitě závěry vzešlé z rozsudků správních soudů či samotné praxe a tyto začleňuje do textu zákona. Novela tak reaguje na obstrukční jednání jednotlivých účastníků řízení, jejichž cílem je dosáhnout zániku odpovědnosti za přestupek. Úprava zániku odpovědnosti za přestupek je obsažena v ust. § 20 zákona o přestupcích, když dle znění do účinnosti z.č. 204/2015 Sb. „Nelze přestupek projednat, uplynul-li od jeho spáchání 1 rok; nelze jej též projednat, popř. uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie“. Do běhu této lhůty se přitom nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek případně vedlo trestní řízení.

Ust. § 20 zák. č. 200/1990 Sb. o přestupcích ve znění zákona č. 204/2015:

- 1. Přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání 1 rok; nelze jej též projednat, popř. uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie.*
- 2. Běh lhůty pro projednání přestupku podle odst. 1 se přerušuje zahájením řízení o přestupku, jakož i vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným; je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu o uložení pokuty, přerušuje se běh lhůty jeho doručením.*
- 3. Přerušením běhu lhůty pro projednání přestupku podle odst. 1 začíná běh nové lhůty pro projednání přestupku; přestupek však nelze projednat, uplynuly-li od jeho spáchání 2 roky.*

4. *Do běhu lhůty podle odst. 1 – 3 se nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení podle zvláštního právního předpisu.*

Novela i nadále zachovává nemožnost projednání přestupku po uplynutí 1 roku od jeho spáchání. Nově však zákon stanoví okolnosti, za nichž se běh této jednorroční lhůty přerušuje. Podle nově doplněného ust. § 20 odst. 2 zákona o přestupcích se běh lhůty pro projednání přestupku přerušuje zahájením řízení o přestupku, vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným nebo doručením příkazu o uložení pokuty, jestliže prvním úkonem v řízení je vydání takového příkazu o uložení pokuty.

Řízení o přestupku je podle § 46 odst. 1 správního řádu zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení obviněnému. V případě tzv. návrhových přestupků (§ 68 odst. 1 zákona o přestupcích) je však řízení o přestupku zahájeno dnem, kdy návrh došel věcně a místně příslušnému orgánu (srov. § 44 odst. 1 správního řádu).

Vydáním rozhodnutí se podle § 71 odst. 2 správního řádu rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám, dále ústní vyhlášení, pokud má účinky vyhlášení, vyvěšení veřejné vyhlášky, nebo poznamenání usnesení do spisu v případě, že se pouze poznamenává do spisu. Rozhodnutím o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, je třeba rozumět takové rozhodnutí, které obsahuje výrok o vině. Takovým rozhodnutím není např. rozhodnutí odvolacího orgánu, kterým se ruší rozhodnutí orgánu I. stupně a věc se vrací k novému projednání, a to ani v případě, kdy zrušované rozhodnutí obsahovalo výrok o vině.

Dojde-li k přerušování běhu lhůty pro projednání přestupku dle výše popsaného, začíná podle ust. § 20 odst. 3 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění novely zák. č. 204/2015 Sb. běh nové jednorroční lhůty. Aby však v důsledku těchto přerušování nedocházelo k nepřijatelným průtahům, omezil zákon celkovou dobu řízení na 2 roky, neboť přestupek nelze projednat, uplynuly-li od jeho spáchání 2 roky.

Schválený zákon č. 204/2015 Sb. počítá s tzv. „dělenou“ účinností. To v konečném důsledku znamená, že konkrétně vymezené části novely přestupkového zákona nabývají účinnosti v odlišný časový okamžik.

Návrh každého právního předpisu musí obsahovat ustanovení o nabytí účinnosti tohoto předpisu; ustanovení o nabytí účinnosti se uvádí jako poslední ustanovení návrhu právního předpisu. Při formulování časového momentu nabytí účinnosti právního předpisu je nezbytné, aby den nabytí účinnosti právního předpisu jako celku, resp. jde-li o tzv. dělenou účinnost vztahující se k určitému přesně vymezenému ustanovení nebo skupině ustanovení právního předpisu, byl vyjádřen jednoznačně, srozumitelně a logicky správně.

Tzv. dělenou účinnost, lze vázat pouze na konkrétně vymezené části návrhu právního předpisu (paragrafy, odstavce, pododstavce, body), resp. na jednotlivé články nebo body novely; nabytí účinnosti nelze vázat pouze na některá slova, části vět nebo věty v konkrétním ustanovení návrhu (čl. 53 odst. 1 Legislativních pravidel vlády).

Východním bodem je zde článek XXVI. novely, v němž se uvádí: „Tento zákon nabývá účinnosti prvním dnem 14. kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení, s výjimkou ustanovení čl. I bodu 3 – 8, 11 – 16, 17, 18, 23 – 25 a 29, čl. III bodů 1, 4 – 32, 34 – 40, čl. IV a čl. XII bodu 3, který nabývá účinnosti již prvním dnem 2. kalendářního měsíce následujícího po vyhlášení zákona“.

Prvním dnem 14. kalendářního měsíce následujícího od chvíle, kdy byl zákon publikován ve Sbírce zákonů, je den 1.10.2016, zatímco první den 2. kalendářního měsíce následujícího po vyhlášení zákona připadá na 1.10.2015.

Dle článku II odst. 3 novely zákona č. 204/2015 Sb.: „Ust. § 20 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, o přerušení běhu prekluzivní lhůty zahájením řízení se použije pouze u přestupků spáchaných ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona“.

Čl. II odst. 3 novely není uveden mezi výjimkami, které nabývají účinnosti již prvním dnem 2. kalendářního měsíce následujícího po vyhlášení zákona, tedy 1.10.2015. Toto ustanovení nabývá podle čl. XXVI. novely zákona č. 204/2015 Sb. účinnosti prvním dnem 14. kalendářního měsíce následujícího od chvíle, kdy byl zákon publikován ve Sbírce zákonů, tedy dnem 1.10.2016.

Z uvedeného je tedy zřejmé, že aplikace ust. § 20 zák. č. 200/1990 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti zákon č. 204/2015 Sb. (s přerušením běhu prekluzivní lhůty dle odst. 2, 3) je vázán k účinnosti přechodného ustanovení uvedeného v čl. II novely, rozhodným okamžikem je tedy dne 1.10.2016. Hmotněprávní úprava odpovědnosti za přestupek ve znění novely vydané ve Sbírce zákonů pod č. 204/2015 pak bude aplikována na přestupky spáchané ode dne 1.10.2016. Na přestupky spáchané do 30.9.2016 bude aplikována původní úprava odpovědnosti za přestupek před účinností novely z.č. 204/2005 Sb.

Žalovaný pak založil do spisu také Metodiku k novele zákona o přestupcích vypracovanou Ministerstvem vnitra ČR, kde pod bodem II. **Problematika nabytí účinnosti zákona a přechodných ustanovení k zákonu č. 200/1990 Sb. a to vztah čl. II a čl. XXVI se uvádí:**

- čl. XXVI stanoví dělenou účinnost zákona č. 204/2015 Sb.;
- nabytí účinnosti čl. II přímo nestanoví; z toho lze dovodit, že čl. II (přechodná ustanovení k novele zákona o přestupcích) by měla nabýt účinnosti ke dni 1.10.2016;
- nicméně přechodná ustanovení k zákonu o přestupcích v čl. II je nutno realizovat v závislosti na nabytí účinnosti jednotlivých bodů novely (hmotněprávních i procesních) zákona o přestupcích tedy:
realizaci čl. II bodu 1 bude nezbytně nutné aplikovat jak k 1.10.2015, tak i k 1.10.2016, a to vždy podle toho, který bod novely zákona o přestupcích kdy nabývá účinnosti dle čl. XXVI;
- čl. II bodu 1, se použije na ust. čl. I bodů 3 – 8, 11 – 16, 17, 18, 23 – 25 a 29 novely zákona o přestupcích k 1.10.2015, ale vždy na přestupky, o kterých bylo zahájeno řízení po 1.10.2015; přitom je nezbytné rozlišovat, zda se jedná o hmotněprávní či procesní změnu, pokud zákon nestanoví jinak (viz čl. II bod 3);

- *čl. II bod 1 se použije obdobně i na ostatní body novely zákona o přestupcích, které nabývají účinnosti k 1.10.2016, ale vždy na přestupky, o kterých bylo zahájeno řízení po 1.10.2016; přitom je nezbytné rozlišovat, zda se jedná o hmotněprávní či procesní změnu;*
- *tento výklad vyplývá z obecné legislativní zásady, že pokud dojde v průběhu řízení ke změně procesních ustanovení zákona, je nezbytné pravomocně nedokončená řízení dokončit podle úpravy platné v okamžiku zahájení řízení; přechodná ustanovení nemohou ovlivnit účinnost právní úpravy, nýbrž jen jejich použitelnost z hlediska právní jistoty adresátů nové právní úpravy;*
- *realizace čl. II bodu 3 je nezbytné aplikovat obdobně jako čl. II bod 1; protože bod 6 novely zákona o přestupcích (změna § 20 odst. 2 a 3) nabývá účinnosti ode dne 1.10.2015, bude se podle něj postupovat již od 1.10.2015, ale pouze u přestupků spáchaných po 1.10.2015*
- *realizace II bodu 2 připadá do úvahy ke dni 1.10.2016, protože bod 34. novely o přestupcích (§ 91) nabývá účinnosti k 1.10.2016; obdobně musí nabýt účinnosti i ostatní ustanovení zákona o přestupcích, vztahující se k recidivě a evidenci a přestupku;*
- **Závěr: čl. II jsou přechodná ustanovení k zákonu o přestupcích, a proto se musí realizovat dle nabytí účinnosti jednotlivých bodů novely zákona o přestupcích. Proto není nezbytně nutné, aby ustanovení čl. XXVI explicitně stanovilo nabytí účinnosti čl. II**
- *pozn.: Ministerstvo vnitra si je vědomo možných jiných výkladů aplikace ust. čl. II a čl. XXVI, přesto doporučuje obecním a krajským úřadům postupovat dle výše uvedeného.*

Krajský soud v Brně ve věci nařídil jednání na den 28.3.2017.

U tohoto jednání zástupce žalobce setrval v otázce prekluze přestupku na stanovisku uvedeném v žalobě a dodal, že zákon č. 204/2015 Sb. obsahuje rozporná ustanovení ohledně toho, od kdy se použije novelizace k projednání přestupku spočívající v přerušování lhůty v projednání přestupku. Je to čl. II odst.3, podle kterého se tato úprava použije od 1.10.2016 a čl. XXVI, který upravuje, že se tato úprava použije od 1.10.2015.

Zástupce žalobce sdělil, proč má za to, že se má použít čl. II odst. 3, kdy sdělil, že tento článek upravuje výhradně účinnost novelizace promlčecí doby, zatímco čl. XXVI upravuje účinnost celého předpisu. Jedná se tedy, pokud jde o čl. XXVI o obecné ustanovení. Odkázal na nález Ústavního soudu sp. zn. IV ÚS 378/16. Pokud by byl správný názor žalovaného, čl. II odst. 3 by se nikdy nepoužil. Dalším argumentem žalobce je důvodová zpráva, která na str. 73 výslovně uvádí, že k účinnosti novelizace promlčecí doby má dojít od 1.10.2016. Uvedl pak, že i kdyby zákon připouštěl takový výklad, že k novelizaci došlo od 1.10.2015, je nesporné, že zákon současně umožňuje i takový výklad, že k novelizaci došlo s účinností od 1.10.2016. Je proto nutné upřednostnit výklad příznivější pro obviněného z přestupku, což plyne ze zásady in dubio pro reo, případně čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.

Zástupce pak uvedl, že ta skutečnost, že nedošlo k vyjmutí čl. I odst. 6 z čl. XXVI, je zjevné pochybení zákonodárce, protože toto ustanovení se v tomto článku objevuje pouze ve výčtu bodů, které jsou tam vyjmenovány. Naopak nedává smysl, aby bylo pochybení zákonodárce v čl. II odst. 3, který se jasně vztahuje výhradně k účinnosti novelizace

promlčecí doby. Poukázal pak na to, že i čl. XXVI, kterého se dovolává žalovaný, také nabyl účinnosti až 1.10.2016, protože není uveden ve výčtu výjimek v tomto článku uvedených.

Ke zjištění skutkového stavu pak uvedl, že pokud jde o pochybení žalovaného, žalobce trvá na tom, že žalovaný v žádném případě nenapravil pochybení správního orgánu I. stupně, který nenařídil jednání k provedení metodiky a přiložení pomůcky, neboť žalovaný nenařídil jednání, u kterého by byl tento důkaz proveden. V tomto směru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9 As 139/15-30, který se výslovně zabývá odvolacím řízením za situace, kdy je potřeba provést určitý důkaz.

Zástupce žalovaného u soudního jednání zcela odkázal na písemné vyjádření žalovaného k žalobě a pokud jde o otázku prekluze, setrval na svém stanovisku tam uvedeném s odkazem na metodický pokyn Ministerstva vnitra a trvá na to, že v daném případě se zcela jednoznačně jedná o prekluzivní lhůtu dvouletou. Pokud jde o další námitku přednesenou zástupcem žalobce u soudního jednání, žalovaný rovněž setrval na svém stanovisku, vyjádřeném ve svém vyjádření k žalobě a uvádí, že trvá na tom, že v odvolacím řízení se jednání neprovádí a žalovaný zákonným a dostatečným způsobem žalobci sdělil, jaké dokazování bude v rámci odvolacího řízení prováděno a seznámil ho i s potřebnými podklady.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba žalobce je důvodná.

V daném případě je potřeba v případě žalobce vyřešit zásadní otázku a to otázku prekluze přestupkového jednání, z něhož byl obviněn.

Ze správních spisů bylo zjištěno, že přestupkového jednání, ze kterého byl žalobce obviněn, se tento měl dopustit dne 28.11.2015. Městský úřad Uh. Hradiště rozhodl dne 15.3.2016, kdy uznal žalobce vinného z přestupku, z něhož byl obviněn (přestupek spočíval v překročení nejvyšší dovolené rychlosti nejméně o 45 km/h) a za to mu byla uložena dle ust. § 125c odst. 4 písm. e/ zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném v době předmětné události a v souladu s ust. § 11 odst. 1 písm. b/ zákona o přestupcích, pokuta ve výši 3500,- Kč a byl zavázán k povinnosti uhradit náklady přestupkového řízení ve výši 1000,- Kč. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání.

Žalovaný pak rozhodnutím ze dne 14.2.2017 rozhodl tak, že odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil a rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 16.2.2017.

Podle § 20 zákona č. 200/1990 Sb. před novelizací platilo, že přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání 1 rok; nelze jej též projednat, popř. uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie.

Z ust. § 20 odst. 1 uvedeného zákona tedy vyplývala, že pokud nebyl přestupek projednán pravomocně do 1 roku, odpovědnost za přestupek zanikla.

Žalobce v žalobě argumentoval tím, že i v případě žalobce a to odpovědnosti za údajný přestupek ze dne 28.11.2015 odpovědnost za tento údajný přestupek zanikla 29.11.2016, když tento byl pravomocně ukončen až dne 16.2.2017 s poukazem, že důvodem argumentace je ustanovení o nabytí účinnosti novely zákona o přestupcích, s poukazem na dělenou účinnost, přičemž toto rozváděl žalobce ve své žalobě pod body [3]- [11] a rozváděl, proč v daném případě je nutno řídit se čl. II odst. 3 novely zákona č. 204/2015, z něhož vyplývá, že odpovědnost za údajný přestupek žalobce zanikla dne 29.11.2016, tedy po roce od spáchání přestupku, neboť do této lhůty nebyl pravomocně přestupek projednán. V tomto směru odkázal žalobce na metodický pokyn Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 21.9.2016, s nímž se zcela ztotožnil.

Stejného názoru však nebyl žalovaný, jak své stanovisko vyjádřil v písemném vyjádření k žalobě, poukazoval na to, proč dle jeho názoru v daném případě nešlo o jednoroční prekluzivní lhůtu, ale přestupek bylo možno projednat ve dvouleté prekluzivní lhůtě, s odkazem na příslušné ustanovení zák. č. 204/2015 Sb., tedy novelu zákona o přestupcích, když názor žalovaného byl podpořen i metodikou Ministerstva vnitra.

Aby bylo možno posoudit, zda se v daném případě jedná o jednoroční či dvouletou prekluzivní lhůtu v případě žalobce a přestupku, ze kterého byl obviněn, je nutné vycházet ze zákona č. 204/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů a to hlavně čl. II a čl. XXVI uvedeného zákona.

Čl. II – se týká přechodných ustanovení, kde v odst. 1 je uvedeno, že *„Řízení o přestupcích, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle zákona č. 200/1990 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona“*.

V odst. 3 čl. II je pak uvedeno, že *„Ustanovení § 20 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, o přerušení běhu lhůty zahájením řízení se použije pouze u přestupků spáchaných ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona“*.

Podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. po novelizaci (zákon č. 204/2015 Sb.) přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání 1 rok.; nelze jej též projednat popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie.

Podle odst. 2 § 20 běh lhůty pro projednání přestupku podle odst. 1 se přerušuje zahájením řízení o přestupku, jakož i vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným; je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu o uložení pokuty, přerušuje se běh lhůty jeho doručením.

Podle § 20 odst. 3 přerušením běhu lhůty pro projednání přestupku podle odst. 1 začíná běh nové lhůty pro projednání přestupku; přestupek však nelze projednat, uplynuly-li od jeho spáchání 2 roky.

Podle čl. XXVI zákona č. 204/2016 Sb. – účinnost – „*Tento zákon nabývá účinnosti prvním dnem 14. kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení, s výjimkou ust. čl. I bodu 3 – 8, 11 – 16, 17, 18, 23 – 25 a 29, čl. III bodů 1, 4 – 32, 34 – 40, čl. IV a čl. XII bodu 3, která nabývají účinnosti prvním dnem druhého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení*“.

Zákon novelizující přestupkový zákon č. 200/1990 Sb. byl publikován ve Sbírce zákonů jako zákon č. 204/2015. dne 17.8.2015.

Krajský soud zaujal v otázce názoru na prekluzi přestupku, z něhož byl žalobce obviněn a k němuž mělo dojít dne 28.11.2015 názor, že přestupkové jednání žalobce bylo prekludováno, tedy zanikla odpovědnost za údajný přestupek dne 29.11.2016, přičemž bylo pravomocně o přestupku rozhodnuto až dne 16.2.2017.

Soud uvádí, že pokud jde o čl. II odst. 3 a čl. XXVI novely (zákon č. 204/2015 Sb.), zcela se ztotožňuje s názorem na lhůtu, ve které je možno přestupek projednat, s názorem žalobce, vyjádřený v jeho žalobě i přednesu právního zástupce u jednání a v tomto směru se také ztotožňuje s metodickým pokynem vydaným Krajským úřadem Jihomoravského kraje ze dne 21.9.2016 týkajícího se výkladu prekluzivní lhůty ohledně spáchaných přestupků, a to zejména čl. II odst. 3 a čl. XXVI a dospěl k závěru, že v případě žalobce a přestupkového jednání, z něhož byl obviněn, je nutno vycházet z čl. II odst. 3 novely, tedy zákona č. 204/2015 Sb. a na žalobce se tedy vztahuje jednorroční prekluzivní lhůta, když přestupkové jednání, z něhož byl obviněn měl spáchat dne 28.11.2015 a čl. II, který je nutno v otázce prekluze přestupku použít, není uveden v čl. XXVI, když z tohoto vyplývá, že čl. II nabývá účinnosti prvním dnem 14. kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení, tj. dnem 1.10.2016.

S ohledem na tento názor soudu, kdy dospěl k závěru, že přestupek měl být projednán v jednorroční prekluzivní lhůtě, tj. že odpovědnost zanikla dne 29.11.2016 a rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci až dne 16.2.2017, takže soud zaujímá tento názor: rozhodnutí žalovaného soud zrušil, věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, kdy vzhledem k prekluzi přestupkového jednání bude nutno řízení o přestupku žalobce zastavit.

Vzhledem k této skutečnosti se soud již nezabýval tím, zda žalobce se přestupkového jednání, z něhož byl obviněn (překročení rychlosti), dopustil či nikoliv.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu náleží náhrada nákladů řízení, které představují, náklady právního zastoupení advokátkou (3x 3100 Kč + 3x 300 Kč – režijní paušál) dle vyhl. č. 177/1996 Sb., zaplacený soudní poplatek 3000 Kč + náklady na dopravu právního zástupce (celkem 412 km) osobním automobilem 2377 Kč (dle platné vyhlášky), celkem 15 557 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj

jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 4. dubna 2018

r.

JUDr. Jana Kubenová, v.

samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. K.